

Een wandeling met Michiel Huisman en Monique de Vos

Het laatste Verzekeringsblad 'oude stijl', het laatste nummer van het jaar en het driejarig bestaan van de rubriek 'De Wandeling'. Redenen genoeg voor een wandeling met Michiel Huisman, hoofdredacteur van Het Verzekeringsblad, en Monique de Vos. Een dubbelinterview langs het strand van Scheveningen op een regenachtige decembermiddag. Over de natuur, over de sector, over jeugd en... over verandering.

Michiel, de onvermijdelijke vraag tijdens 'De Wandeling' luidt: wat heb jij met de natuur?

"Helemaal niets, haha!" Om het vervolgens te nuanceren: "Dat is niet helemaal waar. Ik woon een deel van de week in Zoetermeer, waar mijn vrouw Joke werkt als wijkverpleegkundige en waar we ons sociale netwerk hebben, en een deel van de week in Lemele, dichtbij mijn werk in Deventer. We hebben in Lemele een heerlijk huis, met rondom veel grond en een prachtig uitzicht over de natuur: de Lemelerberg achter ons, de rivier de Regge voor ons. Ik geniet erg van die omgeving en ben daar veel buiten: bomen rooien, houthakken, bezig met het grote werk!" Waarop de journalist uiteraard ook de kans grijpt om de wedervraag te stellen: "Jij wandelt nu drie jaar voor Het VB. Wat heb jij zelf eigenlijk met de natuur?" Lastige vraag terwijl het net begint te regenen, maar niettemin: veel. Ik sport graag buiten: hardlopen, skiën, fietsen, wandelen niet te vergeten. Wij wonen in Den Haag aan de rand van park Marlot dat grenst aan het Haagse bos. Niets heerlijker dan op zondagochtend het bos in rennen. En we gaan veel naar het strand. Maar jij, Michiel, je bent sinds maart 2009 hoofdredacteur van Het VB, waar je van 1991 tot 1998 redacteur was. Nog vrije tijd of vooral aan het werk? Lachend: "Ik werk wel veel, ja. In het afgelopen jaar hebben we de verandering naar Het VB nieuwe stijl ingezet, dat vanaf januari a.s. het licht zal zien. Daar is veel tijd in gaan zitten. Daarnaast ben ik ook bezig met het schrijven van artikelen."

Verandering

Wat gaat er veranderen en waarom? Bevlogen: "Het VB krijgt met ingang van januari een nieuwe jas. Moderner, frisser. Maar ook inhoudelijk verandert er veel. Meer diepgang, meer analyses en achtergronden, maar vooral veel meer praktijk. Met de poten in de modder. Verzekeringjournalistiek met kaplaarzen aan, zo noemde ik dat op de VB Brancheday van 19 november jl. De frequentie wordt teruggebracht naar eens per maand." Overigens kwam dit heel nadrukkelijk uit het voorafgaande onderzoek onder lezers. Er zijn wel vier tijdschriften voor de verzekeringssector. Wat meer diversiteit in aanbod kan geen kwaad. Een aantal rubrieken zetten we voort. Jij moet zeker blijven wandelen in 2010 en we hebben ook nog enkele ideeën voor andere reportages gericht op de personen achter de verzekeringsbusiness. Maar onderscheidend worden, is essentieel.

De Wandeling is een rubriek waarin Monique de Vos in de buitenlucht een verfrissende ontmoeting heeft met smaakmakers uit de financiële dienstverlening, om zo meer te weten te komen over 'de vent achter de tent'. Monique de Vos is directeur van Chasse Executive Search in Den Haag.

Jij onderscheidt je toch ook van andere aanbieders met jouw headhuntersbedrijf?" Ik kan het beamen. De branche kennen, punctueel werken en helder communiceren. Daar zitten heel wat overeenkomsten met de ambitie van Michiel. Zijn enthousiasme voor het nieuwe blad maakt nieuwsgierig. Hij zit zo te horen op zijn plek. En dat voor iemand die ooit leraar Nederlands wilde worden. Over verandering gesproken. "Eigenlijk wilde ik HTS Autotechniek doen. Ik was gek op auto's. Dat werd ook gestimuleerd door mijn vader die vertegenwoordiger bij Bosch was en ook veel wist van techniek. Toen kreeg ik een leraar Nederlands die mij zo enthousiast maakte voor zijn vak, dat ik meteen wist: 'Dat wil ik ook!' Ik volgde de Lerarenopleiding, Nederlands en Frans, en wilde voor de klas. Maar in 1982 zat niemand te wachten op leraren. Wel kon ik meteen beginnen als inspecteur van Amev. Ik vond ook dat direct fascinerend. En de liefde voor de verzekeringsbranche is alleen maar toegenomen. Niettemin: ik ben gek op klassieke auto's en rijd in een mooie oude Mercedes. En Monique, wat wilde jij worden toen je vijftien was?" Geen moeilijke vraag: lerares Frans, en ik heb dan ook met heel veel plezier mijn studie Frans in Leiden doorlopen. Maar eenmaal voor de klas vond ik het te saai, een docentenkamer bleek geen inspirerende omgeving. Toen kwam ook ik in deze branche terecht, via een stage, en werkte vervolgens ruim twaalf jaar in de verzekeringssector. Werd jij thuis in een bepaalde richting gestimuleerd, Michiel?"

Keuzes

Terwijl we de Scheveningse Pier naderen: "Mijn ouders gaven ons alle ruimte. Ik ben de jongste van maar liefst acht kinderen, een degelijk gereformeerd gezin en ouders met strikte geloofsopvattingen. Ik leerde al vroeg in dat grote gezin zelf een goede afweging te maken over waar ik in geloofde en wat ik wilde doen. En mijn ouders lieten mij vrij." Ook de verdienste van je broers en zussen die het pad voor je hadden geëffend? "Zeker, veel van mijn broers en zussen wendden zich ervan af, door de striktheid, terwijl ik die druk niet zo heb ervaren." "En Monique, heb jij naast 'wandelen' en je drukke searchbedrijf nog een privéleven?" Zeker. Ik ben getrouwd en heb twee 'deeltijdkinderen' van mijn man Ton. Erik van vijftien en Suzanne van achttien, die net Frans is gaan studeren en op kamers is gaan wonen. Hoewel we een druk bestaan hebben – Ton is Tweede Kamerlid en veel weg – vinden wij echt wel dagelijks onze momenten, vooral laat op de avond.

Terwijl we schuilen voor een enorme regenbui, filosoferen we over de sector en wat de branche nu als eerste zou moeten doen. Michiel: "Echt eens naar zichzelf kijken. Niet om zichzelf te

bevestigen, maar echt heel kritisch de vraag stellen: 'Zijn we met de juiste dingen bezig?', 'Wat moet echt anders?' Dat gaat over gedrag, maar ook over vaardigheden. In staat zijn om afstand van zichzelf te nemen, dat zou de branche echt doen beseffen wie wat wanneer zou moeten veranderen. Wat vind jij?" Ik vind dat de klant echt centraal moet staan, niet in woorden maar ook in gedrag. De cruciale contacten met klanten zou je niet moeten willen outsourcen. Verder moeten uitingen begrijpelijker worden gemaakt. En laten we het goede behouden én koesteren. Over prioriteiten gesproken: werk is, vermoed ik, essentieel voor Michiel. Wat doet hij in de beschikbare vrije tijd?

Koken

"Best veel. Ik kom uit een gezin waar iedereen 'iets' met muziek heeft. Vanaf mijn vierde speel ik piano, en sinds vier jaar speel ik accordeon. Daar heb ik veel plezier in, ik speel zelfs in een zigeunerbandje. Verder lees ik graag, ik ben een groot liefhebber van Louis Couperus, lees alles van én over hem, ik sport zo nu en dan en ik kook heel graag. Ik ben nu al aan het nadenken over het kerstdiner. We wisselen thuis een beetje af wie er kookt. En wat doen jij en je vrouw in de vakanties? "Wij gaan het liefst met een tentje in de kofferbak richting Frankrijk, Italië of Oost-Europa. Oost-Europa heeft me trouwens ook wel gegrepen. Met een aantal vrienden heb ik jaren geleden een Stichting opgericht in Roemenië, 'de Kinder-vriend', waardoor kinderen scholing kregen en wij het salaris van de directeur betaalden. Mijn ouders waren heel tolerant, iedereen mocht meedelen en ze trachtten altijd minder bedelden te helpen. Dat hebben wij als kinderen elk op onze eigen wijze vormgegeven." Om natuurlijk in de rol van de 'journalist' te schieten: "Jij vraagt altijd naar boeken en vakanties: wat ben jij nu aan het lezen?" Leuk om zelf die vraag te krijgen. Ik lees momenteel 'De Vastgoedfraude', geschreven door twee Volkskrant-journalisten. Een erg spannend boek!

Michiel Huisman (1959) voltooide onder meer de lerarenopleiding Nederlands/Frans en de postacademische opleiding Vakjournalistiek. Hij startte zijn loopbaan als inspecteur bij Amev, waarna hij ruim 7 jaar bij Kluwer werkte als redacteur bij Het Verzekeringsblad. Nadat hij vervolgens bijna elf jaar bij Nationale-Nederlanden werkte als sales-trainer/programmamanager keerde hij in 2009 terug bij Het VB als hoofdredacteur. Michiel is getrouwd met Joke.

Monique de Vos (1962) studeerde Franse taal- en letterkunde. Zij werkte ruim 12 jaar in de verzekeringsbranche, onder meer bij Aegon, alvorens in 2000 als 'headhunter' in dienst te treden bij Corinthe. Sinds 2008 heeft zij haar eigen Executive Search-bedrijf Chasse. Monique is getrouwd met Ton Elias. Sinds 2007 schrijft zij De Wandelring.

Stempel

Jouw wittebroodsweken bij het VB zijn voorbij, je bent bijna een jaar hoofdredacteur van Het VB. In hoeverre draagt het blad het stempel van Michiel Huisman?

"Voordat ik ja zei tegen deze baan, sprak ik met de uitgever Stephanie Keij. We bleken dezelfde ideeën te hebben over de toekomst en het bestaansrecht van Het VB. Ik ben ervan overtuigd dat Het VB, door als maandblad met meer achtergrond en diepgang door te gaan, een eigen plek binnen de verzekeringspers zal behouden. En natuurlijk druk ik mijn stempel: ik wil wel iets anders, flitsender. Ik zal echter nooit directief mijn mening opleggen. 'Zachte overtuigingskracht' past mij beter."

Met zachte overtuigingskracht dirigeert de 'echte' journalist de 'amateur' dan ook naar een koffietentje om, natgeregend en opgefrist, onze wandeling af te ronden. Ik ben benieuwd naar Het VB van januari! ■

